

«ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΤΑ ΒΑΖΕΙ Μ' ΑΥΤΟΥΣ»

Ήταν μεσημέρι. Ο Πρόμι και οι γονείς του τρώγανε μεσημεριανό. Μέσα στο φτωχό τους σπίτι βασίλευε η ησυχία και η απόγνωση. Οι γονείς του είχαν μόλις χάσει τη δουλειά τους, γιατί η κατάσταση στη χώρα είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο λόγω των σκληρών μέτρων και της ανελευθερίας που είχε επιβάλει το καθεστώς. Ο Πρόμι που ήταν φοιτητής, συζητούσε συχνά με τους συμφοιτητές του για τα γεγονότα, συζητήσεις που πάντα κατέληγαν σε αδιέξοδο. Κάθε μέρα έξω στους δρόμους και τις πλατείες γίνονταν συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας. Ο πατέρας του Πρόμι δεν τον ενθάρρυνε να συμμετέχει, όχι μόνο γιατί φοβόταν για τη ζωή του αλλά και γιατί κατά βάθος πίστευε ότι όλα αυτά ήταν ανούσια.

«Κανείς δεν μπορεί να τα βάλει μ' αυτούς, είναι μάταιος κόπος. Ας ελπίσουμε ότι ο Θεός θα μας λυπηθεί», συνήθιζε να λέει ο πατέρας, όταν κάθονταν γύρω απ' το τραπέζι.

Ο Πρόμι σκούπισε βιαστικά τα χέρια του, έβαλε το πιάτο του στο νεροχύτη και πετάχτηκε στο δρόμο. Πίσω του άκουγε τα παρακάλια της μητέρας του και τις φωνές του πατέρα του να γυρίσει πίσω.

Ο κόσμος στους δρόμους πολύς. Όλοι έτρεχαν ξαναμμένοι, κάποιοι φώναζαν, κάποιοι τραγουδούσαν, άλλοι έκλαιγαν και πολλοί από αυτούς ήταν χτυπημένοι και ματωμένοι. Το ανθρώπινο ποτάμι κατευθυνόταν προς την κεντρική πλατεία, όπου θα συναντιόταν με άλλα ποτάμια που έρχονταν από τους πλαϊνούς δρόμους. «Και μετά... τι;», σκέφτηκε ο Πρόμι.

Χωρίς να το καταλάβει είχε φτάσει στην πλατεία. Μέσα στο μυαλό του στροβιλιζόνταν οι κουβέντες του πατέρα του. «Κανείς δεν μπορεί να τα βάλει μ' αυτούς...» Ένα ... δύο ... πέντε ... δέκα βήματα και βρίσκεται ξάφνου μόνος του μπροστά σε μια φάλαγγα τανκς με υψωμένο το δεξί του χέρι. Τα θηρία πλησιάζουν αργά μουγκρίζοντας υπόκωφα. Το αίμα του έχει ανέβει στο κεφάλι και σφυροκοπά τ' αυτιά του. «Κανείς δεν τα βάζει μ' αυτούς...». Όλο και πιο κοντά, όλο και πιο κοντά και ο κόσμος πίσω του μοιάζει να κρατά την αναπνοή του... Και όμως, το θηρίο κοντοστέκεται και τον κοιτάζει με περιέργεια. Πίσω του στριμώχνονται τα υπόλοιπα και περιμένουν. Κάνει να κόψει δεξιά, μα ο Πρόμι με δυο πλάγια βήματα πετάγεται πάλι μπρος του. Κάνει αριστερά και ξανά δεξιά, ώσπου στο τέλος σταματά για δεύτερη φορά συγχυσμένο και αναποφάσιστο. Και τότε ο νεαρός, σαν σε όνειρο, δίνει μια και σαλτάρει πάνω στο τανκ, πλησιάζει τον οδηγό και του μιλάει κουνώντας τα χέρια του καθουσιαστικά. Περνούν μια - δυο στιγμές κι έπειτα στρέφοντας την πλάτη, πηδά πάλι κάτω και στέκεται στο πλάι του δρόμου, προσοχή. Χέρια πετάγονται, τον αρπάζουν και τον τραβούν μέσα στο πλήθος, μακριά από τη φάλαγγα, τον σκεπάζουν και τον κρύβουν σαν κάτι ακριβό.

Πολλά άλλαξαν στη χώρα του Πρόμι από εκείνη την ημέρα. Η εικόνα του φοιτητή που στέκεται μόνος μπροστά στα τανκς με υψωμένο το χέρι, έκανε το γύρο του κόσμου κι έγινε παγκόσμιο σύμβολο αντίστασης και αγωνιστικότητας ενάντια σε όλα όσα μας καταπιέζουν. Το αδύνατο έγινε δυνατό, επειδή το τόλμησε ο Πρόμι.

Δημοσιεύτηκε στο 2^ο τεύχος της εφημερίδας μας «Το 5^ο θαύμα»
Δήγημα του ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΟΥΝΤΑ Α3